

דברי התעוררות מהגאון רבי אברהם ישעיהו שפירא שליט"א

רב ומו"ץ בבני-ברק ובעל המנחת-איש

בכנס החיזוק לאברכים מוצ"ש פ' נח תשפ"ד (נכתב ונערך ע"י אחד השומעים)

"השיבנו ה' אליך ונשובה חדש ימינו כקדם"

הדברים שאני הולך לומר לפניכם מורי ורבותי שליט"א, הם דברים קשים, אולי אפילו קשים כגידיך, ומי אנוכי עפר ואפר לדבר כך אל ציבור גדול וקדוש זה של אברכים ובחורים לומדי תורה אשר קטנם עבה ממתני, ולב יודע מרת נפשו כי הראשון שאני מדבר אליו הוא אני עצמי והלואי שאשמע מה שפי מדבר, אבל כל אחד מבין שהמצב הוא שהקב"ה מקיים "כי מן השמים דיברתי עמכם" בצעקות גדולות עד לב השמים, כי לאחר שהקב"ה דיבר עמנו וחזר ודיבר וחזר ודיבר, נתקיים בנו מאמר הכתוב בפ' מקץ "בהתחננו אלינו ולא שמענו, על כן באה אלינו הצרה הזאת", והקב"ה מדבר בעיקר אלינו, אל בני התורה היקרים חובשי ספסלי בית-המדרש ולציבור היראים לדבר ה' ותורתו ושומרי מצוותיו, ומסתמא הלב פתוח יותר מתמיד לשמוע דברים ואפילו דברים קשים, ואבקש מכאן"א מחילה מראש כי לטובה כוונתי ולתועלת ולקיים מאמר הכתוב "לכו ונשובה אל השם".

א] הנושא הראשון שרציתי לדבר עליו הוא ההלם שאוחז אותי מלראות כמה כמה מתוכננו, מהאברכים והבחורים של הישיבות והכוללים, איבד למחצה לשליש ולרביע את האמונה בצדקת הדרך וקם כאן חלק מדור-חדש של "חרדים מצטדקים" שאינם באמת ובתמים מרגישים ומאמינים ויודעים מה היא דרכם דרך ה' ותורתו אלא הם הולכים ונגררים ונשרכים בדרך בכח-האינרציה כי הם "חלק" מציבור חרדי אבל ממש לא יותר, ואין להם שום פנימיות אמיתית, והם מרגישים צורך להצטדק השכם והערב על כך בפני עצמם בעיקר וגם בפני אחרים, הם אינם יודעים ואינם מבינים ואינם מעריכים באמת את גודל ויקרת מה שהם עושים בלימוד התורה, וכבר שכחו את עיקר-העיקרים הכולל כמה וכמה מי"ג עיקרים שהאחריות לכל מה שקורה ולכל מה שיקרה לכלל-ישראל ונפשותיהם מוטלת על כתפיהם כפשוטו בכל רגע ורגע ממש האם יעסקו בעסק התורה בשקידה וברציפות וברצינות או שמא חלילה יתרפו ידיהם באיזה רגע מן התורה ועמלה, וגם בימים כתיקונם אפשר לחוש ולראות לבושתינו וחרפתינו עד היכן הדברים מגיעים, אבל בזמנים שכאלו הכל צף ועולה ביתר-בהירות, וכבר עיניהם של חלקים לא מבוטלים מאיתנו פוזלות החוצה, מי יזכה לקשור-ציציות לחיילים? ומי יזכה להתרים חבילות ושקולדים לתושבי הדרום? ומי יזכה להימנות על "מקדשי השם הגדולים והנוראים" בדמות חובשי אפודים-נוצצים מסוגים שונים ונוסעי רכבי-שטח צעקניים של ארגוני "הצלה" שונים, אוי לעינינו הראות ולאזינינו אשר תצילנה משמוע.

ואפילו אלו שאינם נמנים על אותם "אלפים" שבשם ה"אחדות וצו השעה" יתגייסו ממש לצבא הרי מכל מקום הם נמצאים ואינם נמצאים בבית-המדרש, מסתפקים בספיקות גדולים איך וכמה "לתרום גם הם למאמץ המלחמתי" ומתייסרים בייסורי מצפון ונפש איך בעצמם הם "מעייזים" לשבת עתה בבית-המדרש "כאילו לא קרה כלום", ומנסים להסביר לעצמם ולאחרים באופן בלתי-משכנע בעליל למה "בכל זאת גם אנחנו תורמים" ולמה "גם מה שאנחנו עושים זה לא פחות חשוב" וכהנה וכהנה בשאר-ירקות, הסברים עלובים שאינם משכנעים איש כאשר המסביר עצמו אינו משוכנע בסיסמאות שהוא מפזר בלא להאמין ובלא להרגיש, ולא מניתי כאן אלא קוצו של קוצו של הענין אשר הלב נקרע לראותו ולשמעו, לראות איזה חלק לא-מבוטל מאיתנו נהפכו ל"קושרי ציציות".

ב] וכבר שכחו את הבסיס ואת היסוד, את הפסוקים המפורשים בתורה ובנביאים ובכתובים לאין מספר ואת דברי חז"ל שהם יסוד היסודות של אמונתנו ודרכינו, את "ויבוא עמלק וילחם עם ישראל

ברפידים" ובגמ' בסנהדרין דף קו' עמוד א' ובבכורות דף ה' עמוד ב' תניא רבי יהושע אומר שריפו ידיהם מן התורה, ובהמשך מלחמת-עמלק את המשנה הידועה במסכת ראש השנה על הפסוק "והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל" "כל זמן שהיו מסתכלין כלפי מעלה ומשעבדין את ליבם לאביהם שבשמים היו נוצחים ואם לאו היו נופלים" אשר ניצחון המלחמה בכל רגע ורגע היה תלוי אך ורק בשעבוד גמור להקב"ה, את פרשת בחוקותי "אם בחוקותי תלכו" וגו' ודברי חז"ל הידועים המובאים ברש"י שם "שתהיו עמלים בתורה", את "אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתי" ואת דבריו הידועים של רבינו חיים מואלזין בספרו נפש החיים על רגע כמימרא שיהא הפסק בעסק התורה וייחרב העולם ח"ו, את הגמרא הידועה במסכת מגילה דף ג' עמוד א' (ובעוד כמה מקומות בש"ס) על הפסוק ביהושע שנפלו חללים רבים מבני ישראל ובא אליו מלאך ה' ואמר לו אמש ביטלתם תמיד של בין הערבים ועכשיו בטלתם תלמוד תורה אמר לו על איזה מהן באת אמר לו עתה באתי וכו', וכל זה מלילה אחד בתוך המלחמה שלא עסקו בתורה כראוי, וכהנה וכהנה לאין מספר ובפרט בחומש דברים אשר הוא מלא וגדוש בעשרות פסוקים דומים ועליהם דברי חז"ל לאין מספר על כך שהכל הכל תלוי בעסק התורה תמידין כסדרן יום ולילה לא ישבותו.

ואיזו חרפה וכלימה לנו ואיזה צער הוא שצריכים אנו להאריך בדברים שהם יסודי היסודות ממש ולמדנו אותם ב"חידור" עם לימוד האל"ף-בי"ת וינקנו אותם עם החלב מאמא, ומה קרה לנו עתה? האם השתגענו לגמרי? האם יצאנו מדעתינו? ואיך זה קורה שנידדרו חלק לא-קטן מאיתנו עד שלא אגזים אם אגיד שאת רבים מאיתנו ממש קשה לזהות מרוב שניטשטשו ונתבלבלו, וקשה להאמין לאזניים מה נשמע מפיהם, אוי נא לנו כי חטאנו, איך התרחקנו מהידיעה הברורה והגמורה שאין לנו בעולמינו אלא ארבע אמות של הלכה בלבד, ורק לדמיין איזו בושת-פנים היתה לנו אם רבותינו זצ"ל מהדור האחרון כמו מרן החזו"א או כמו מרן הגרא"מ שך (שנוכרים אנו בהם לקראת ימי-השנה לפטירתם ממש בימים אלו) וכדומה היו קמים מקבריהם ורואים ושומעים את הקולות, קול ענות אנכי שומע, ואיזו קריעה הם היו קורעים רח"ל.

ג] ואסור לשתוק וצריך לומר ולהתריע, כי בודאי חלק גדול ביותר מהאסון הנורא, לא האסון הנורא של הטבח והפיגוע רח"ל אלא האסון הנורא פי אלפי-אלפים של שכחת יסודי-היסודות ואיבוד האמונה בצדקת הדרך אצל חלקינו, מגיע מריבוי ריבוי הקשר היומיומי של האברכים והבחורים היקרים של הישיבות הקדושות והכוללים אל ציבור עמי-הארץ השפלים והנבובים, אותם המפזרים את הבליהם ושפלותם ונבערותם בעיתונות החרדית או באתרי-החדשות החרדים השונים, שרובם ככולם של אותם "הוגי-דעות" ועורכי-חדשות וכותבי-כתבות הם נערים מנוערים מתורה ועמלה ומקיום מצוות התורה כראוי וכל שכן מדקדוק הלכה כטהרתה, ואתה אברך יקר צריך להתבונן ולהיזכר ולהזדעזע את דעותיהם של מי אתה שומע ורואה וקורא ומפנים ואחר כך גם מדקלם, את דעותיהם של אותם אשר כשהיית בחור בישיבה הקדושה היית בורח מהם כמטחוי קשת כדי לא להיות אפילו נראה בד' אמותיהם, השוליים של השוליים, הבטלנים ביותר גדולים רח"ל, והיום מה? היום אתה מנווט את ה"השקפה" שלך לפיהם, ופתאם ה"קידוש השם" הוא אם יש כמה בוגרי-ישיבות שנמצאים בצוות סוללת כיפת-ברזל איפה שהוא בארץ, אותם בוגרי-ישיבות אשר עזבו מקור מים חיים, עזבו את בשר-בחלב ואת תערוכות ואת הלכות-בורר ואת כתובות ואת יבמות, ופתאם "צו-השעה" זה לקשור-ציציות בסדר ג' במקום גמ' ותוספות ורשב"א רח"ל, ופתאם נתרבו ה"חרדים המצטדקים" אשר צריכים כל רגע להצטדק על כך שהם בבית-המדרש, ואותם אלו שלא "זכו לקידוש השם הגדול" הזה והם נשארו "רק בחורי ישיבות רגילים ואברכים בכולל" כבר מרגישים לא-טוב עם עצמם, והרפיון שנגרם מזה רח"ל בעסק התורה ועמלה אצל הרבה מהבחורים והאברכים, הוא הוא האסון הגדול המאיים על עצם קיומינו ברוח ובגשם, וכל אותם בעלי "דעות" המסיתים ומדיחים לרפיון כזה או אחר מבית המדרש ומד' אמות של בבא-קמא וקידושין ורמב"ן ורשב"א ואפילו של רגע-אחד, בטענות ותואנות של "צו-השעה" ושל "אחדות" וכיוצא בהן הם המה ה"רודפים" ביותר גדולים של עם-ישראל וגרועים המה

ממרצחי החמאס עשרת מונים! האמת הזו היא קשה, היא קשה מאד, היא נוראה, אבל אין שום ברירה!
היא חייבת להיאמר ולהישמע!

ד] ולפיכך צריך ממש לחזור לחיידר ולגן ולהתחלה, ולדברים הכי הכי פשוטים ויסודיים, ולעורר ולחזק ולהתבונן, ונסכם זאת במספר משפטים קצרים: סיבת ההצלחה התמידית של עם-ישראל וכל שכן של היושבים בארץ-ישראל אשר בעצם נמצאים בסכנה קיומית כל רגע ורגע ממליוני מרצחים המקיפים אותנו היא מכח זכות-התורה ועמלה וקולו של יעקב המתגבר ועולה מבתי המדרש, וכל חיזוק של כל בחור או אברך בעוד איזה רגע של שקידה והתמדה ושל רשב"א ושל ריטב"א ושל שטיקל "שב-שמעתתא" מלבד שהיא זכות שאין למעלה ממנו לאותו הלומד תורה עוד הוא חיזוק גדול לרוח טהרה וזיכוי הרבים ולהצלחת עם-ישראל, וכל רפיון קל שבקלים וכל עזיבת בית-המדרש לרגע וכל שכן לשעה או לשעות ח"ו הם סיכון ישיר ונורא לכולנו, ואם היינו זוכים כבר ל"השיבה שופטינו כבראשונה" ולמלכות בית-דוד היינו זוכים גם לחלק מהעם אשר יוצא למלחמת מצוה או רשות על פי מלך ובית-דין ואורים ותומים ובכל חוקי ומשפטי התורה כאשר ידענו, אבל בזמנינו בעוונותינו הרבים עדיין לא נושענו ולא נגאלנו, וכל אחד ואחד אשר מסר נפשו לה' ותורתו לשקוד על דלתי-תורה כדבעי הוא הוא המציל והמושיע, ואילו ואל תורתו ועמלו אנו נושאים את עינינו וליבנו, וחלילה וחלילה היא לנו לבטל רגע אחד של תורה ועמלה לאיזה צורך שיהיה, וזה פיקוח-נפש ממש!

ה] ואמנם ישנם הרבה הרבה חלקים מעם-ישראל אשר רח"ל עזבו את דרך התורה וכש"כ שהם לא מוכנים בשום פנים ואופן לעסוק בתורה, והם "מתגייסים לצבא" וגם יוצאים כפעם בפעם לשדה-קרב, ולצערינו הגדול כל הווייתם ודרכיהם ופעולותיהם הם על פי החלטות של אנשים הנקראים בלשון העם "דרג-מדיני" או "דרג-צבאי" שהצד-השוה שבהם שדרכן להזיק, ושאינן להם שום שיקול-דעת אמיתי בלתי אם אינספור תערובות שיקולים של נגיעות-אישיות וכבוד ורהב ו"דל-גאה" ולצערינו גם "משחקים בחייהם" של רבים יום יום ושעה שעה, וישנם גם אחרים ורבים אשר הם שומרי תורה-ומצוות אך מציבורים וקהלים שונים שעושים "שעטנז" כזה או אחר וגם המה "מתגייסים לצבא", אבל עדיין לצערינו הגדול נתונים הם להחלטות נוראיות של מפקדיהם מדרג זה או אחר אשר שיקוליהם לשלוח אותם אל מותם ח"ו אינם שום שיקול של אמת ושל דין בדיני-נפשות המסור לגדולי התורה ועמליה ולסנהדרין של ע"ב זקנים אשר בחרדת דינם לא אכלו ושתו כל אותו יום שהיו דנים וכמבואר בגמרא במסכת סנהדרין וכיוצא בהם לגדולי התורה שבכל דור ודור, אבל כל אותם לוחמים הם חלק-קטנטן מהמכלול וכאשר הם זוכים נותן השי"ת להם את היכולת להציל על אף כל הדרך אשר אינה על פי תורה ובית-דין, ואילו אותם מעטים (יחסית) אשר זכו להיות מעמלי התורה ולומדיה ומקיימייה בטהרה הם המה אשר גורלו של עם-ישראל מונח על כתפיהם, וכל רפיון בתורה היא עריקה משדה-הקרב האמיתי בעת-מלחמה, עריקה אשר דינה מוות!!!

ו] וכלום צריך הדבר עוד להסבר והוכחה? וכמה זמן עבר מאז גדולי "אלופיהם" וכל גדולי ה"לשעבר" יחד עם כל מי-ומי מגדולי וחשובי הציבור הישראלי בכל תחום נהפכו ל"רודפים" הכי-גדולים של כלל-ישראל כפשוטו ממש בתוך כדי "מלחמת-מצוה" שלהם בשלטון הישראלי שאינו לפי רוחם ומפלגתם? והרי הם המה אותם שהיו עד אתמול "ממונים-כביכול" על הבטחון ועל הצבא, וכי צריך עוד להסביר שאינם אלא הרודפים הגדולים של עם-ישראל? ואותו השלטון הישראלי הנוכחי של אותו ארכי-פושע וארכי-מושחת "ראש-הממשלה" לעת הזאת עם חבר מרעיו העלובים חילונים וחרדים כאחד עלובי-העלובים חברי ממשלת שיא-שיאי ההבל העלובה דמתקריא "ימין מלא מלא", אותו "ראש ממשלה" הדחליל השוטה אשר להוותינו ולחרפתינו "נערץ" בקרב חלקים לא מבוטלים מציבור שומרי התורה והמצוות, אותו השלטון האם הוא יותר טוב? והרי בזמן זה הנורא אשר מדת-הדין מתוחה עד למאד נגלה הדבר לעין כל, כאשר "האלילים כרות יכרתון" וראינו עין בעין את אפסותם ואת עליבותם, את כל המיליארדים שהושקעו כ"הגנה" כביכול שהתבררה כאפס מאופס, ואת החידלון הנורא של שעות רבות שעשו המרצחים והפורעים באין מפריע וללא כל תגובה

מצד "הצבא המהולל" ו"חיל האוויר המפואר" או מצד הממשלה וגרורותיה וכיוצא באלו, ואחר כך מה עשו? ואיך והאם הגנו והצילו או סייעו סיוע שיש בו ממש? ועדיין הם בעצם הרגע הזה עסוקים אך ורק בדברי הרהב והכזב אשר אפילו מאמיניהם כבר בזים להם בוז-גדול, והמילים החלולות של "אנחנו נרסק" ו"אנחנו נראה להם" ו"אנחנו נמוטט" נהפכו לבדיחה-כואבת גם אצל מאמיניהם, ומ"חיבוקיהם" כולנו נחנקים, ה' ירחם וישמור עלינו ועל כל עמו בית ישראל, וכי בעידן כזה עדיין צריכים אנו לחדד ולברר ולאמת את האמת הבסיסית הפשוטה כי כל מי שזכה לישב באהלה של תורה הרי הוא הוא המקיים את עם-ישראל, וחלילה שיזוז ויפסיק ממשנתו אפילו רגע-כמימרא???

ז] וגם בענין ארגוני ה"הצלה" השונים והמסתעף, היעלה על דעת של אחד מעמלי-התורה האמיתיים לרצות את ה"קידוש השם" שלהם ולהחליף רגע אחד של "בית-המדרש" בעבורם? האם אתה האברך או הבחור "של גמרא וקושיא של רש"י ותיורצו של רבינו תם" בתוך רכביהם וניידותיהם תרצה לשכון? הרי ככל שדברים אלו קשים אין לנו היכולת להימנע מלאומרם, כי הנה בודאי שמקצת מהעוסקים בארגוני ההצלה והחילוץ השונים הינם מיקרי בני-ישראל האמונים על חסד במסירות רבה ושכרם הרבה מאד מן השמים, ומקצתם גם זוכים להציל נפשות מישראל ואשרי חלקם, אבל כמה כמה מהם הינם מאותם נערים המנוערים מתורה אשר לא קראו ולא שנו, אשר בין שאר הבלי-העולם ה"מעסיקים" את הנבובים והעלובים הללו דבר יום-ביומו מצרפים המה גם מעשי הצלה וחילוץ, פעמים בארצינו ופעמים גם ליושבי איסטנבול או אינדונזיה, ומהם רבים אשר כל דבר הלכה וקיום מצוות ויראת-שמים באמת כבר זר להם מזמן, אף גם רבים מהם "מחללי שבת בהיתר" רח"ל על כל דבר קטן-כגדול ו"קריאה" זו או אחרת ללא שום צורך אמיתי של פיקוח-נפש על פי דת-ודין של תורה, וכיוצא בזה בשאר עברות חמורי-חמורות וכבוד אלקים להחריש בזאת, והם המה ה"מצילים"? והלא אמונים אנו על דברי חז"ל בירושלמי פרק ראשון דהגיגה הלכה ז' שאמרו על אלו וכיוצא בהם "רבי יודן נשיא שלח לרבי חייה ולר' אסי ולר' אמי למיעבוד בקירייתא דארעא דישראל למתקנה לון ספרין ומתניינין עלין לחד אתר ולא אשכחון לא ספר ולא מתניין אמרין לון אייתון לן נטורי קרתא אייתון לון סנטורי קרתא אמרון לון אילין אינון נטורי קרתא לית אילין אלא חרובי קרתא אמרין לון ומאן אינון נטורי קרתא אמר לון ספרייא ומתנייניא" וכו'.

ואם באנו לעת כזאת אשר בעווננו זקוקים אנו גם למעשיהם ו"חילוציהם" ו"זיהוייהם" וכמאמר חז"ל בסוף מסכת קידושין "אי אפשר לו לעולם בלא בשם ובלא בורסקי", האם ירצה הבשם ליקח לו חלק של בורסקי? הלא מלבד עריקה משדה-הקרב שתיחשב לו לאותו בשם הרי עוד לשוטה ואויל ופתי ייחשב! וגם על זה אמרו חז"ל בירושלמי שם דברים מפורשים "ר' יהודה כשהיה רואה את המת ואת הכלה מתקלסין היה נותן עיניו בתלמידים ואומר המעשה קודם לתלמוד נמנו בעליית בית ארים התלמוד קודם למעשה ר' אבהו הוה בקיסרין שלח לר' חנינה בריה מזכי בטיבריה שלחון ואמרון ליה גמל הוא חסד שלח כתב ליה המבלי אין קברין בקיסרין שלחתיך לטיבריא", ומה יש לנו עוד להוסיף על דברי חז"ל הקדושים שרירין וקיימין.

ח] ייאמר עוד מיד, וזה הנושא השני שרציתי לדבר עליו היום, כי מחשבת-הפיגול בעת הזו של "לעזוב את בית המדרש למחצה ולשליש ולרביע" של אותם "קושרי-הציציות" ו"אורזי חבילות השי" מאיתנו שאיבדו את אמונתם בצדקת-הדרך בצורה זו או אחרת היא כבר סופו של החטא, תחילת החטא היא שבעיתות-שלום ובימים "רגילים" נוצר מצב אצל חלק לא-מבוטל מאיתנו שאפשר בקלות-דעת בלתי נסבלת ובהפקרות שאין למעלה הימנה לעזוב את בית-המדרש לשעה ולשעתיים ולשלש כפעם בפעם, יוצאים ל"גאולה" או ל"רבי-עקיבא", הולכים לאכול צ'ולנט באחת מעשרות מזללות-ה"טועמיה" המאוסות כל-כך שצצות כפטריות אחרי גשם, מבליים שעות בשאר מיני בטלה או בעישון ודיבורי-סרק בחדרי-הפנימיה או שמיעת וראיית "נייעס" בקוים ואתרים שונים, ובקיצור: בזבוז נוראי של זמן תורה ועמלה, אותם "חרדים מצטדקים" של היום הינם אלו שכבר אתמול לא שקדו על לימודם כדבעי, וגם אז ביטלו תורה על כל דבר-הבל שהוא, הם נהנתנים בהכשר הבד"ץ והרב-לנדא

והם מחפשים הבל ותענוגות מדומים תחת להתענג על ה' וליהנות מזיו-שכינתו כלשונו של בעל המסילת-ישרים בתחילת דבריו הקדושים, וכמה הם רחוקים מלהיות "בני בית המדרש" באמת, ובודאי שעלה-נידף אשר כזה מתערער כל כולו בעיות-מלחמה שהרי אינו נטוע בבית-המדרש באמת, ושקידת-התורה אינה בראש מעייניו, ומי מדבר על ידיעת-התורה אשר מסתכמת אצלו בכמה דפים עלובים מתחילת כמה מסכתות וגם את אותם הדפים אינו יודע באמת ואינו זוכר, ה' ירחם... ואם כן, מה יעשה הבן ולא יחטא? ובודאי שעתה בימים של מלחמה, הוא "שקוע" ב"ייכנסו או לא ייכנסו" ו"איך ייכנסו" ושאר טיפשות וטיפלות והבל-הבלים תחת להיות באהלה של תורה ולהיות שקוע בסוגיא ד"ספק על ספק לא על" בפרק קמא דפסחים, ועל זה יידו כל הדוויים.

אותם "חרדים מצטדקים" של היום, הם אלו שגם אתמול "מרגישים שלא בנוח" עם העובדה שאנו אמורים להיות רחוקים ככל האפשר מהאחרים שבחוץ, והם משתדלים ככל-האפשר לא להיות "שונים בהרבה" מהמון-העם, וגם הם עוסקים בהבלי-הבליהם והדומה והדומה והמסתעף אשר כבוד בית-המדרש וארון-הקודש מונעני מלפרט בזה אפילו מילה אחת נוספת, רק רעדה תאחז את כולנו בזכרינו זאת, וכל אשר קורטוב של אמת בלבבו יודע היטב על מה אנו מדברים, וכמה דמעות צריך לשפוך על זה.

ט] ועד היכן הדברים מגיעים? כבר דיברתי כמה פעמים לפני ימי הדין שזה עתה חלפו-עברו, בענין אחת הבקשות הנוראות שאנו מבקשים מהשי"ת בתפילות ר"ה ויו"כ "ובכן תן כבוד ה' לעמך, תהילה ליראיך, תקוה טובה לדורשיך, ופתחון פה למייחלים לך" אשר בסופה מבקשים גם "שמחה לארצך, וששון לעירך, וצמיחת קרן לדוד עבדך, ועריכת נר לבן ישי משיחך במהרה בימינו", שהדברים פשוטים שכל ההנהגה של רדיפה נגד שומרי-התורה וחוסר הכבוד והתהילה וכו' הכל היא מזה כנגד מידה שאצלינו בעצמינו אין כבוד הראוי ליראיך ולדורשיך ולמייחלים לך, שאם היה לנו הכבוד הראוי אזי לא היה מצב שבו אם בחור רוצה לדקדק בהלכה כראוי או לא להתעניין במיני הבלי שוא ותוהו ולהתחזק ב"אין עוד מלבדו" של לימוד תורה בד' אמות של הלכה ויראת שמים יימצא לבושתינו וחרפתינו שיש בהרבה מקומות שיהיה חס ושלום לבז וללעג באיזו בחינה, והוא "צולניק" אשר רח"ל שהוא לשון גנאי הגדול ביותר או מהגדולים ביותר שאפשר לומר על בחור, ואם יש מצב שבו (למשל) בחורים נפלאים ממשפחות שמנה וסלתה של עיר הקודש והתורה בני-ברק מסרבים ללכת ללמוד בישיבות מסויימות אשר רוח יראת-שמים מפעמת שם ומצב של דקדוק-הלכה מקובל שם ודוחים שם בשאט-נפש כל אפשרות שיהא מצב שבחור יהא קשור באיזה קשר להבלי-עולם ששייכים אליהם הפחותים והשפלים (ואפילו כשאין זה דברי-עבירה ח"ו אלא דברים בעלמא של הבלי-עולם וביטולי-זמן במיני ענינים שונים וד"ל) ועדיין יהא בכלל "חובשי ספסלי בית המדרש", ובחורים מסרבים ללך ללמוד במקומות-הקודש הללו ורוצים לחפש בדוקא מקומות "אחרים" בישיבות מסויימות אשר בהן יוכל מחד גיסא לשחות בסחי-המאוס של כל זה ומאידך גיסא יוכל ללמוד בישיבה וגם יהא "מקובל בחברה", אזי ידוע נדע כי חסרים אנו הרבה הרבה ב"כבוד לעמך" ו"תהילה ליראיך", אוי נא לנו כי חטאנו!

י] ואם יש מצב שבו כשמבררים על בחור בשידוכים הרי הדבר שממנו "בורחים כמו מאש" ולפעמים הוא פגם היותר-גדול שאפשר לומר הוא שיגידו על בחור שהוא "צולניק", כאשר בהרבה מקרים אינו שונה ח"ו או משונה והוא בחור רגיל בהחלט ונורמלי ונורמטיבי ויוכל להיות גם בעל נפלא ומסור ואוהב מלבד שהוא תלמיד-חכם, אלא שהוא בחר בבחירה גמורה של עבודת-השם שלא להתעניין בדברים שמחוץ ללימוד התורה הקדושה ואינו מוכן לבטל עיתותיו, וכאשר מדברים בארוחת-צהריים בישיבה לא על תוס' קשה או איזה חידוש של הרשב"א אלא על "ההתפתחויות החדשות" של אמירתו של רשע פלוני על רשע אלמוני ואיזו מין שחיתות נוספת אירעה היום בין מושחת ונבל זה ובין זה, הרי הוא מתרחק לעסוק בדברי תורה ולרוץ לבית-המדרש לחזור עוד פעם אחת ולסכם את הגמ' והראשונים ז"ל או לחזור במהירות איזה סימן בשו"ע עם משנה-ברורה למען דעת את ה' ואת הדרך

אשר יילכו בה, ואם הוא בז ואוטם אזניו משמוע את ה"דרמה" החדשה-לבקרים המעסיקה את מוחם וליבם של עמי-הארץ אשר בסחי עליבות אפסיות אי-עשייתם בדברים אמיתיים "מתעסקים" המה במינים שונים ומשונים של "דרמות" מדברים שאין להעלות על דעת מי שקורטוב של שכל בקדקדו, או אז הוא "סוג ב" חס-ושלום, ויש להתרחק ממנו כאילו הוא אינו "איש בין אנשים", אזי אנו בעצמינו, במו ידינו ובהבל פינו, ובהליכותינו ודרכינו, רחמנא ניצלן, אנו אנו אשר אין נותנים כבוד ותהילה ליראי-השם, ואנו אנו אשר אין נותנים ח"ו תקוה לדורשי השם ומבקשי תורתו ויראתו ולמייחלים לו, אוי נא לנו כי חטאנו!

יא] ובעת צרה היא ליעקב אשר קול זעקה הולך מסוף העולם ועד סופו, לכו ונשובה אל ה' בעמל-התורה ובשקידתה במסירות גדולה הרבה יותר, לעזוב מעט מעט מהבהמיות ומהשפלות של מלחכי-פנכות הצ'ולנטיות למיניהן ורובצי ה"אתרים" ושאר הבלים, להיות "מחוברים" יותר לתורה ועמלה באמת ולחזות בנועם ה' בכל רגע ורגע, להתרחק כמטחוי-קשת מעמי-הארץ ודעותיהם שאין כמותם לקרר ח"ו להט חדות ה' היא מעוזינו, ולבטל בבז רב את כל ה"מצטדקים" שבתוכנו, לשרש מקרבינו בכל כוחותינו את כל ה"ערכים" המדומים של רודפי ה"עולם-הזה" אשר פרשו רשת לרגלינו והשיבנו מאה מעלות אחרונות והטו לבבינו מעבודתו ית' ויראתו, ומלבד הצרכים הבסיסיים ממש לא להעלות על הדעת שום עזיבה של בית-המדרש, ויתעסקו כל האחרים שלא זכו לעמלה של תורה בכל דבר הנצרך ויהיו המה הבורסקאים אשר גם הם שכרם יטלו ואי אפשר לו לעולם בלעדיהם, אבל הזוכים לכתרה של תורה הלא הם בני בית-המדרש הרי הם מוזהרים ככהן גדול שבשעת אנינותו אמרה תורה "ומן המקדש לא יצא ולא יחלל את מקדש אלקיו כי נזר שמן משחת אלקיו עליו אני השם", ואדרבה יש להוסיף ולהתמיד ולשקוע ולברר וללבן דברי תורה, ומה מאד יש להוסיף בשקידת התורה, ומה נדבר עוד על כי יש לחזק מאד מאד את ידיעת-התורה אשר להוותינו נויל דמעות כמים שהיא מושפלת עד שאול-תחתיה אצל רובא דרובא, וכידוע.

יב] ולפיכך בד-בבד באותה נשימה של חיזוק התורה ועמלה, אי אפשר לקיים "לכו ונשובה אל השם" בלא חיזוק גדול ביראת-שמים אמיתית ובדקדוק-הלכה ובפחד מן החטא ומן הדומה לו, וזה הוא הנושא השלישי שרציתי לדבר עליו היום, וכמה להעריך ולחבב ולקרב ולהעלות על נס את כל אותם בחורים ואברכים צדיקים וקדושים המקפידים על כל קוץ ותג, ומתרחקים כמטחוי-קשת מחשש עון ומכשול, וחשש טלטול-מוקצה בשבת או חשש כיבוס בניקוי כתם מפחיד אותם הרבה יותר מאשר קסאם המשוגר מעזה, ומכשול ח"ו בראייה אסורה בחוצות קריה טורד את מנוחתם הרבה יותר מהמחשבה האם החולצה שלבשו כשיצאו לרחוב היא "צו-האופנה 2023" או לא, ושירצה כל בחור ואברך בכל מאודו ונפשו להידמות לאותם היראים והשלמים ולהתקרב אליהם וללמוד ממעשיהם הקדושים, ובזאת תהא עבודתו ומגמתו להיות מתוקן יותר ויותר בהליכה בדרכיו ושמירת התורה והמצוות באמת וללא "עיגולי-פינות" אשר "התמחינו" בהם לדאבונינו למאד מאד, ואותם ה"פוזלים החוצה" יהיו לבזו ואותם נמוכי-הקומה אשר בהיפגשם עם אלו שאינם מבני בית-המדרש הם משתדלים לשכנע אותם ש"גם אנחנו כמוכם ואיננו שונים בעצם מאיתכם" יהיו ללעג ולקלס ולסחי ומאוס, או אז ה"אלילים" שלנו גם המה כרות יכרתון ונוכל באמת ובתמים לשוב אל השם יתברך בלבב שלם.

יג] אבקש סליחת הציבור הקדוש כי לא אוכל להחריש בלתי אם אוסיף דבר אחד אחרון אשר הוא תנאי גמור ומוכרח בענ"ד ל"לכו ונשובה אל השם" ול"חדש ימינו כקדם" לחזור אל המקורות ואל ההתחלה ואל החיידר ואל הדברים הפשוטים אשר היו נר לרגלינו אך לפני שנים לא רבות, וגם דבר זה הוא קשה מאד להיאמר, אבל בעת צרה אשר כזאת ובזמן פיקוח-נפש גמור אי אפשר להחריש והרי הנמנע שלא לומר נתפס ח"ו באותו עוון, ה' יצילנו.

אחד מהדברים אשר דרדרו רבים רבים מיושבי בית-המדרש להיות כאחד הריקים ולהתעניין בהבלי העולם ולחשוב במחשבת עמי-הארץ וליהפך ל"חרדים-מצטדקים" ו"קושרי-ציציות", הוא הקשר

והעיסוק היומיומי והאובסיבי והחולני בפוליטיקה ובפוליטיקאים אבות-הטומאה ושאר תולדותיהן כיוצא בזה, שזה הוליד כל רעה ומכשלה ומושגי עמי-הארץ ורדיפת כבוד ותאוה ושקר ורמיה, והעיקר הגדול הוא להתרחק ארבע מאות פרסה מכל דבר הנקרא "פוליטיקה ופוליטיקאים" וכל שום וחניכה דאית להו וכל איזה דיבור או איזה עסק השייך לזה, והרי הם מטמאים במגע ובמשא ובאהל ובהיסט כשרץ ונבילה ועבודה-זרה ומת וזב ומצורע, ואיני מתכוין לפוליטיקה של אותם שאינם שומרי תורה ומצוות רח"ל, הם מלהזכיר ומאן דכר שמייה, אלא לפוליטיקה "חרדית" ולפוליטיקאים השייכים אליה והמסתופפים בצילה, מהם ומהמונם ומעוזריהם ומ"מלקיהם" וחנפיהם וכדומה, מהם אני אומר "סורו סורו נא מעל אהלי האנשים האלה ואל תגעו בכל אשר להם", ובדאי שיש להוסיף מיד שגם כאן אין זה ממש כלל גמור וישנם "יוצאים מן הכלל" מה"נציגים" אשר כל חפצם ומגמתם להיטיב עם אחרים במיני עזרה וסיוע ומהם שמוסרים נפשם באמת לה' ותורתו ואשריהם ואשרי חלקם, אבל לצערינו ולחרפתינו אשר הרוב אינו כזה, ומוכרח אני לפרט בזה כי בנפשינו הדבר, ושוב אבקש מחילה מהציבור הקדוש על המילים שאני הולך להשמיע, אבל בעת צר ומצוק שכזו אין שום ברירה ולא אוכל עוד להחריש כבלע את הקודש.

יד] המצב כהיום הזה הוא, שרבים מאותם דמתקריין ברוב הדר מזומה "שלוחי דידן" הנציגים השונים, לא רק שאינם שלוחים אמיתיים וברוב המקרים אינם דואגים באמת לאיזה דבר בעל-משמעות כמו דיור אפשרי במחיר אנושי לבני-התורה ודומיו, אלא הם המה ה"רודפים" הגדולים של התורה עצמה ושל מלכו של עולם רח"ל ושל ציבור החרדים והיראים והשלמים ה' ירחם וישמור, ברדפם אחרי השררה ואחרי ריבוי הכבוד והממון לעוזריהם ועוזרי-מלחכיהם פנכתם וזאת ללא כל בושא, וזה עיקר חלקם ונחלתם באותם "ג'ובים" אשר המה "תופסים" כביכול בשמנו, בשם הציבור הקדוש והנאצל עלי אדמות הלא הוא ציבור שומרי התורה והמצוות ולמעלה בקודש הציבור של לומדי התורה עצמה, ואשר אותם שאינם משומרי-התורה מדמים בנפשם כי באמת אותם "נציגים" הם ה"מייצגים" של הציבור החרדי בו בזמן שהם הרפש והטיט שלו, ומזה נעשה חילול-השם ומזה יוצאת הרדיפה הגדולה והמשטמה לכל דבר שבקדושה, ומזה יוצאת הרדיפה הנוראה שרודפים את ציבור לומדי התורה והמצוות, וכל זה מ"עבירה גוררת עבירה" של מעשיהם העלובים והמחפירים. ומלבד זה הם המה אשר נקשרים בעצמם וגוררים אחריהם רבים, אל כל דבר שאינו בכלל בתי-המדרשות, הם "מחבקים" את רשע פלוני ו"מתאחדים" עם רשע אלמוני, הם מביאים את סחי ומאוס הרשעים אלינו הביתה לתוככי קודש-הקדשים של התורה והיכליה, ומביאים איתם את המושגים הצורמים לאוזן, מושגים של עמי-הארץ ומחשבותיהם ודרכיהם ומאוויהם, והם ה"מחנכים" החדשים כיצד ואיך "להתאחד" ו"לתרום", וגורמים קרירות אין קץ וריחוק מעמל-תורה וקנייניה, אוי נא לנו כי חטאנו.

טו] ומי יכול לשכות איך התחילה התקופה האחרונה שהיא שיא-נורא לרדיפת התורה ורדיפת כל דבר שבקדושה ונסיון מחיקת כל סממן יהודי מארץ הקודש, אם ראש מפלגה חרדית אחת העיז "לדרוש לעצמו" שני תיקים-ביצועיים גדולים אשר בעצם אין להם שום קשר להיטיב לשומרי התורה והיראים והשלימים אלא להוסיף ליטרות של בשר ועשרות "תקנים" נוספים לנערי ושווליותיו השפלים כמותו, לא די לו בתיק אחד גדול הנותן לחתול את השמנת וגם את המחלבה עצמה אלא הוא "מוכרח בשביל הציבור החרדי" גם את התיק השני, ורק "בזכות" רדיפת ושנאת שופטי השקר והשוא הרשעים לכשעצמם סוכלה מזימתו, ונסיונותיו לחוקק חוקים שונים ומשונים שכל תכליתם "הדר-גאונו" תחת לחוקק חוק אמת הטוב והמיטיב לציבור שולחיו באיזה אופן עלו גם הם בתוהו, לא לפני שכבר הספיק בעוונותינו להכפישנו ולהבאיש את ריחנו ולתת חרב בידם להרגינו, בראותם כי לא בא למשל לדאוג באמת לרווחת ציבור ולדיור בזול ואולי גם לעוד דברים חשובים אמיתיים אלא לשלול ולבזוז ולעשות "לביתו", והרי הוא ה"נציג" והוא ה"מייצג", ולא זו בלבד אלא שאותו "רודף" העמיד את דרישותיו הנלוזות בפירוש כ"דרישה חד משמעית של ציבור שולחיו", והיינו

שהכל בשמנו וכביכול בשם כל יהודי חרדי ושומר תורה ומצוות וקלה כבחמורה, ולא די לו להיות "רודף" במעשיו האישיים הנלוזים של צבירת ממון ודירות ושחיתות ומרמה ושחיתות אין קץ אשר מביאה שנאה גדולה לכל הציבור הקדוש של שומרי התורה והמצוות, אלא שעוד גורם לכולנו להיות למשל ושנינה כאילו אנו באמת "דרשנו ותבענו" את כל זה, והרי אין לך רודף התורה גדול מזה שבמעשיו מנע כמה וכמה אפשרויות לעשות לה' ותורתו, מכל השנאה והמשטמה שהביא עלינו בגרמא וגרמי ובאדם-המזיק בידים!

טז] ואם הנציג ממפלגה השניה עסוק יומם ולילה במסירות נפש ממש ב"דאגה עמוקה" לירושלים ולמירון אשר ממש תיחרבנה בלעדיו, והיינו בלעדי עשרות ה"תקנים" ועשרות המיליונים שידאג ברוב טובו לבזבז הוא וחבר-מרעיו ואשר שום דבר טוב אמיתי לא יצמח מהם לציבור שולחיו שבשמים הוא עושה את כל התועבות האל, וכהנה וכהנה השלישי והרביעי שזה "דואג" לתופינים נוספים מהכא וזה מהתם, וזה "דואג" שחלילה רעהו לא "ישיג" איזה הישג-אמיתי, ואחד לא יימלט וכל המפלגות והסיעות שוות לרעה, זה בכדו וזה בחביתו, דרכן להזיק ומועדין מתחילתן, ואת הנזקים משלם בטבין ותקילין כל הציבור כולו, ואם כל ה"הפסד" היה בעניני ממון ופרנסה ודיור החשובים ככל שיהיו, החרשתי, אבל אם ההפסד הוא ברדיפת כל דבר שבקדושה בראות שאינם שומרי התורה רח"ל את כל זאת, ובסיכול כל אפשרות אמיתית לעזור ברוחניות ובלמוד התורה והמסתעף לציבור הקדוש אשר "שלחם" ואשר רוממות "שליחותו" בפייהם, הרי הם "רודפים" ממש.

יז] ומי כבר שכח איך לאחרונה ממש ממש, טרם באה עלינו הצרה הנוראה הנוכחית, עת התארגנו לבחירות בעיריות ובמועצות השונות, אשר הדבר היחיד שהעסיק את "נציגינו" השונים הוא היאך יוכלו למנות יותר ויותר "משלנו" כאשר "משלנו" היינו מחוג פלוני דוקא וקהילה פלונית דוקא, ובעיקר ובעיקר ש"דוקא לא מחוג אחר וקהילה האחרת", ואין שום דבר תלוי ברצון הציבור ובאיכות הנציג, אף לא בריבוי היידישקייט שיוכל לעשות או באפשרות להרבות תורה ולהגדילה ולהאדירה, אלא הכל שייך וקשור לאותם הדברים של "משלנו" ושל כבוד וממון ושררה וג'וב זה או אחר, ולא זו בלבד אלא שאם לא תעשה כרצונו וכחפצו של פלוני הרי הוא מיד "בשם התורה" יצוה לתמוך ולהצביע אפילו לאדם שאינו שומר תורה ומצוות רח"ל, והרי מה בכך, והרי כל מטרתנו היא "תיקינו ותקינינו" ואין עוד מלבדן, ורק פעמים בודדות שהצליחו חלק מהרבנים הגאונים שליט"א ולמעלה בקודש ממרנן ורבנן שליט"א להציל עשוקים מיד עושקיהם ו"משלחים" מיד "שלוחיהם" אשר בגדו בהם ומקיימים "לעוותי שדדתיך ולא לתקוני", אוי נא לנו כי חטאנו.

יח] ועל כן אני אומר באופן הפשוט ביותר, כל מי שיש לו איזה קשר לפוליטיקה ופוליטיקאים, ואפילו מי שקורא בעיתונים או שומע באמצעים שונים על מעלליהם ומעשייהם, הוא הוא אשר נפשו נשחתת ונגרר אחריהם להיות מושחת ורודף בצע ועולם-הזה בצורה הכי פשוטה והכי דוחה, ועוד גורם רעה לעצמו ולבני-ביתו אחריו ח"ו להיות רחוק יותר ויותר מתורה ועמלה בטהרתה ומדקדוק הלכה ומיראת שמים ומשמחה של מצוה וממילא מתרחק מלהיות מבאי-בי-מדרשא בשלימות ולאחר מכן יחפש לו לרעות בשדות זרים של קשירת-ציציות ושאר-ירקות, ועל כן בחר או אברך יקר אחת איעצך "הרחק מפתח ביתה" ריחוק גדול ככל האפשר ויהי ה' אלקים עמך, וזה יסייע בעדך גם כן סיוע גדול לקיים "לכו ונשובה אל השם".

ויהי רצון מלפניו ית' שחפץ ה' בידניו יצליח להתרחק ריחוק גמור מן החטא ומן הדומה והדומה לו, ומכיעורם של עמי-הארץ ומעשייהם ומחשבותיהם, ונשוב אליו באמת וביראה ובלבב שלם, ואת חטאינו עזוב נעזוב בחרטה גמורה ובוידוי ובקבלה על העתיד, ונשוב כימים קדמוניות אל בית-המדרש כימים ושנים קדמוניות בטהרה ובאמת ומתוך שמחה ומתוך חשק גדול של "לדבקה בו כי הוא חיין ואורך ימין", ויתן ה' ויקשב וישמע ויגאלינו מחשכת הגלות הגדולה גלות הנפש והגוף, אמן ואמן.